

ምሁር ማነው?

ከመምህር ታደሰ ሽምብራ

ሰሞኑን በፓል ቶክ እያለ የሚፅፈው በልጇግ አሊ ወደ ፓል ቶክ ብቅ አልክ አይበለኝና ባለፈው በአንድ ፓል ቶክ ዶክተር አበባ ፈቃደ ስለ ምሁር ምንነትና ማንነት በሚገባ ስለገለፁ ይህም ለሚከተለው ፅሁፌ መንደርደሪያ ሊሆነኝ በቃ። ምሁር በእርግጥ ማነው? በሀገራችን ተጨባጭ ሁኔታ ምሁር ሊባል የሚገባው ማነው? ወደዚህ ዝርዝር ከመግባቱ በፊት ምሁር ወይም ኢንቴሌክቸዋል የሚለው ቃል ከየትና መቼ እንደመጣ ማየቱ ቢጠቅምም ቢዘህ ላይ በስፋት አላትትም።

ኢንቴሌክቸዋል ወይም ምሁር የሚለው ቃል ዛሬ በምንረዳው መልኩ በሀያኛው ክፍለ ዘመን የመጣ ነው ማለት ይቻላል።።። ይህን ፅንሰ ሀሳብ በማዳበር ደረጃ ከግራ ክንፍ ሆነው ከፃፉት ብዙ ጊዜ የሚጠቀሰው አንቶኒዮ ግራምቺ ሲሆን ትራዲሺናልና ኦርጋኒክ በሚል ምሁሮችን ለይቷቸዋል። ትራዲሺናል ወይ የ “ዱሮ” የሚላቸው ሀቅና ምርምርን እንጂ መደብና ፖለቲካን አንፈልግም የሚሉ ናቸው። ትስስራቸው ግን ካለው ስርዓትና ስልጣን ጋር መሆኑ/ በሀሳብም ደረጃ/ ተጠቅሷል። ኦርጋኒክ የሚባሉት ደግሞ ከሰራተኛው መደብ ጋር ወይም ሰፊው ሕዝብ ከሚባለው ጋር የተሳሰሩና ለዚህ መደብም የሚቆረቆሩትን ነው። በመደብ ትግል ውስጥ በታቸውን ከህዝብ ጎን የሚይዙ የሚወግኑ ናቸው ማለት ነው። ከግራምቺ ቀጥሎ ከግራ ሳይሆን ከቀኝ ስለ ምሁር ማንነት የፃፉ አሉ--ለምሳሌ ሚሼል ፉኮ ምሁርን የገለፀው በሰራውና ከ “ሀቅ ፖለቲካ” ጋር ባለው ግንኙነት ነው። ፉኮ ሀቅን በስልጣን ላይ ወይም የበላይነትን ከያዘው ሀይል ውጪ ለመያዝ ለመገንዘብ መቻልን ከምሁሩ ጋር ያያይዘዋል። ምሁሩ ከጋራ ሀቅ ጋር መቆራኝትም የለበት ባይ ነበር። ከመደብ አቅዋምና ፖለቲካ “መራቅ” ወይም ክሪቲካል ዲስታንስ መያዝ የሚለውም አመለካከት በዚህ ጊዜ የመጣ ነው። ምሁሩ ከፍጭቱ ርቆ ይገኝ የሚለውን በዘመናችን እነ ኖአም ችምስኪና ሚቹ ኤድዋርድ ሳይድ በተግባርም በፅሁፍም ፉርሽ አድርገውታል።

ተማሪዎች በነበርነ ጊዜ ምሁር ማለት የፈረንጅን ትምህርት /አስኮላ/ ያካሄደ ያገባደደው ነበር። እንግሊዝኛ መናገር ነበር ስልጣኔ ወይ የአዋቂ መለያ። ዶሮ እንኳን ከተለቀ የፈረንጅ ዶሮ የሚባልበት ዘመን ነበር። ዘመናዊነትና ምሁርነት ከሀገር ጋር የተያያዘ ሳይሆን ከሀገር ባህልና ክብር ጋር የተጣላ ነበር ማለትም ይቻላል። ምሁር ሲባል በሀገር ዕውቀትና ቅርስ የዳበረ ሳይሆን፤ቅኔ የመ ድንን ያወቀው ሳይሆን፤ የሀገር ታሪክን ያወቀው ሳይሆን፤ የሐጅ ዩሱፍና የሐረርን- የይፋትን ታሪክ ያወቀውን ሳይሆን፤ ወዘተ ምሁር የሚባለው የባዕዳን ስልጣኔንና ታሪክ አወቅኩ ያለው፤ ዲፕሎም ዲግሪ ያዘኩ ያለውና ዶክተር ፕሮፌሰር ተባልኩ ብሎ ካባ አልብሱኝ--ጎንበስ ጎንበስ በሉልኝ ባዩ ሆኖ ይገኛል። ማነው ምሁር ስንል እንግዲህ ዶክተር አበባ ሊያሳስቡ እንደሞከሩት የሀገርን ጥቅም አስቀድመው የሚቆሙትን ሀገር ወዳድ ምሁሮችን፤ ዕውቀታቸው በሀገር ላይ የተመሰረተ መሆኑ ላይ ጫና ሰጥተን ማየት አለብን ማለት ነው። አንድ የፖለቲካ ቀልደኛ ከዓመታት በፊት የወያኔ ፖሊሶች ሮንድ ሲዞሩ ሶስት የሚሆኑት ሁለቱ ማንበብና መፃፍ በመቻላቸው ሶስተኛው እነዚህን “ አደገኛ ምሁሮች” የሚከታተል ነው ብሎ ነበር። ማንበብ መፃፍ የ ለ ነው ወይ ምሁር? እንግሊዝኛ መናገር የማይችል ምሁር አይደለም ማለት ነው? የባዕድ ወይም የፈረንጅ ኮራኩር (ይህ የወያኔ ቃል ነው

ሎሌ ወይም መሳሪያ ለማለት) ካልተሆነ ምሁር መባል አይቻልም? የሀገራችን ታላቅ ሰው ኮለኔል አስናቀ እንግዳ በአንድ ስብሰባ ምሁር ማለት ለሀገሩ የሚቆምና ለሕዝብ ጠበቃ የሚሆነው ነው ብለው ነበር። ወይም ህይሉ ገብረ ዮሐንስ እንዳሉት አንደበት ለሌለው አንደበት የሚሆኑት ናቸው። ደህው ይናገራል ብለው፤ በረከተ መርገም ብለው ኡኡ የሚሉ ማለት ነው። የተማራችሁ ናችሁና ስራ ሞልቷል እየተባሉ ይህን ድለሳ አንሰማም ብለው ድህው ይማር፤ መሬት ለአራሹ ብለው ለሕዝብ መጮሁን የመረጡት በእርግጥም ምሁር ነበሩ። ከዚያም ለጭቁኑ ሕዝብ ሲሉ ዕውቀታቸውን ብቻ ሳይሆን ህይወታቸውንም የለገሱትን ምሁሮች በእርግጥም ያስታውሷል።

በሀሳብ ዓለም፤ በምርምር፤ በስነ ፅሁፍ ወዘተ የተሰማሩትን ሁሉ በደፈናው ምሁር ማለት ሲቻል የሀገሩን ታሪካዊ ቅርስ ቦታ ያልሰጠና ዕውቀትና ስልጣኔን ከባድ ጋር ብቻ ያያዘን በምሁር ደረጃ መመደቡ ቢያንስ አከራካሪ ነው። ሱፍ መልበስ፤ ስለ ያሬደ ሳይወሳ ስለ ሞዛርትና ቢትሆቭን መራቀቁ፤ ዘርዓያዕቆብን ንቆ ስለ ስፒኖዛ መፈላሰፉ፤ የሀገርን ቋንቋ ናቅ ናቅ ማድረጉና የሀገርን ባህል ማጣጣሉ፤ ፈረንጅ አምላኩ መሆን በአጠቃላይ ምሁር ሊያሰኝ አይገባውም። ዛሬ የትምህርት ደረጃና ይዘት ወድቆ ባለበት ደግሞ ምሁር ነኝ የሚለው ተማርኩ የሚለውን ጠንቅቆ አውቆታል ወይ የሚለውን ጥያቄ ያስነሳል። ትምህርት ራሱ ለምን ወደሚለው መኳተናቸን ደግሞ የሚመለጥ ጉዞ አይደለም። ገጣሚዎቹ ካሉት ዘረፍ ላድርግና ከፈቃደ አዘዘ “ለመደንቆር አልማርም” ግጥም የተወሰኑ ስንኞችን ላቅርብ--

“ መማር ለመሸሽ ለመደበቅ
አልጋ ስር ገብቶ
ትንፋሽ ቀብሮ ልሳን ዘግቶ
አንገት ሰብሮ ጉልበት ደፍቶ
“ብልህነት ስትራተጂ” እያሉ
ለዘለዓለሙ መማቀቁ።

መማር ለመፍራት
ዐይኑን ሰያፈርጠው በእቶን እሳት
ፊቱን ሲያጋየው በቋያ እሳት
“ቆይ አውቆ አይመስለኝም” ለማለት
ሌላይቱን እስኪደግማት።
መማር አሁንም ለመፍራት
“ኑሮ በዘዴ” እያሉ
ኑሮን በስቃይ ለመገንባት።”

ገጣሚው ይህን ብሎ ሲደመድም ደግሞ ምሁርነት ፍርሀት በሆነባቸው ላይ ተበሳጭቶ....

“አዎ! እንዲህ ከሆነ ለምንም
ለሚማሩትም አዝ ለሁ፤ እኔስ በቃኝ አልማርም
መማር መደንቆር ከሆነ ፤ እንዲሁ ልደንቁረው
እኔስ በቃኝ አልማርም፤ ትምህርት ለእኔ ጠላቴ ነው

ምልክት አይደለም።።። የሀገራችን ምሳሌዎችና ተረቶች፤ መፅሀፍት ወዘተ ዕውቀትን ያዘሉ ናቸው። በሀገሩ የሚኩራራ (ይህ ወደ ትምክህት እስካልሄደ ድረስ) ጤነኛ ነው። ለዚህም ነው ዶክተር አበባ የሀገርና ሕዝብን ቅርስና ክብር ከመጨበጥና ከማንፀባረቅ አንጻር ምሁርን ሊገልጡ የሞከሩት። በዋሺንግተን ዲሲ ባሉ ራዲዮ ጣቢያዎች የሚሰሙ ጥራዝ ነጠቅ አንግሊዝኛና ከአማርኛ ደባላቂ ንግግሮች አንድ ምሳሌ ናቸው። መራቀቅን ሳይሆን ውድቀትን ይጠቁማሉና። በቅርቡ በአንድ ድህረ ገፅ ላይ አንድ ግለሰብ በታገሉት ምሁሮች ላይ የጭቃ ጅራፋን ያወርዳል። ግለሰቡ በትግሉ መስክ የት ተሰልፎ እንደነበር ግልፅ ባይሆንም ምሁሮችን በምርጥነት “ኤሊት” በሚል ሊፈረጅ መነሳቱ ራሱ ችግሩን ያጋልጥበታል። ምሁርነት ምርጥነት አይደለም። ሀገርን ለማዳን ህይወት የለገሱትን በማክበር ፈንታ ለማብጠልጠል መጣሩም የሚያስገምት ይሆናል። የፖለቲካውን መድረክ ስናየው ተማርን አወቅን ባዮች አጨናንቀውት እየተፎካከሩ ናቸው። መሪ አታጋይ አዲስ ሀሳብ ያቀርባሉ ወይስ እጅ እጅ ያለውን የባንድነት መፈክር በአዲስ ቃል ጠቅለው ዋጡልን ይላሉ? ዶክተር ፕሮፌሰር የምትለዋን ለጠፍ ያደረገ ሁሉ የፖለቲካ አቡን ነኝ እያለ ነው። ስንመረምረው ግን ሲከፍቱት ተልባ እየሆነ አስቸግሯል። በትግሉ መስክ ሕዝብ ምሁር ነን መሪ ነን ያሉትን ቀድሟቸዋል። መሪዎቹ ከፊት ሳይሆን ከወደ ጀርባ ናቸው። ምሁር ነን አውቀናል ያሉት የትግሉ ሀ ሀ ጠፍቷቸው ገዢው ቡድን ባንራ ቁጥር ብርክ ይይዛቸዋል። ሳሩን እንጂ ገደሉን ማየቱ ይሳናቸዋል። ድንቁም ምሁር!

ማንም በሀገራችን ትምህርት የቀሰመ ሰው ለዚህ የበቃው በሕዝብ ላብ ነው። ለሕዝብ የሚከፍለው ዕዳ አለበት። ምሁርነት ቅንነትና እውነተኛነትን ያዝላል። ዕዳን ክዶ ሕዝብን ክዶ መገኘት ዕውቀት ሳይሆን ድንቁርና ነው። የሀገረን ታሪክ፣ባህልና ቅርስ አንኳሶ ጥሎ ለባዕዱ መወድስ ማቅረብም እንዲሁ ቅሌት ነው። ህዝባችንን ማክበር አለብን፣ፍረሃታችንን ማሸነፍ አለብን ማለት ነው። ስርየት ያለው በቀረፈዱ እጆች መዳፍ ውስጥ ነው። ፈቃደ እንዳለው

“ መማር ቅንጣት ያህል ሳይለወጡ
ጉድፍ ከሀገር ዓይን ሳያወጡ
እንዲያው ለመኖር ብቻ
በምግብና መጠጡ
በዳግማዊ ልደት ፍልስፍና ፀጉር እየሰነጠቁ።”

ሀገራችን ኢትዮጵያን ከሆዳም ምሁሮች መቅስፍት በትግል እንጠብቃት!!